

Arrest

nr. 128 576 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MAEYAERT, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X in X. U groeide op in Tchiowa (Cabinda stad) bij uw tante, (M.A.). U werd in 2005 lid van het FLEC omdat FLEC goede voorstellen had voor jongeren. U werd in 2007 gearresteerd door de politie nadat iemand u verraden had bij de politie. U werd vrijgelaten na 1 maand omdat u hen niets had gezegd en omdat u zonder documenten van het FLEC werd opgepakt. U verklaarde dat u opnieuw werd gearresteerd op 5 februari 2011. U werd 's nachts opgepakt toen u pamfletten en brieven ging brengen naar een FLEC lid. U verklaarde dat u in de gevangenis ondervraagd en gemarteld werd. U werd ziek in de gevangenis en u werd naar het ziekenhuis gebracht. Uw tante heeft dan contact opgenomen met het FLEC dat u komen bevrijden is uit

het ziekenhuis. Het FLEC bracht u toen naar Massabi waar u 4 maanden onderdook. Op 24 augustus 2011 vertrok u toen naar Congo Brazzaville waarna u met het vliegtuig naar Frankrijk ging en toen naar België waar u aankwam op 30/08/2011 en dezelfde dag asiel aanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u van Cabinda afkomstig bent, dat u in Landana geboren werd en opgegroeid bent in Tchiowa.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat u het niet aannemelijk kon maken ooit in Cabinda geweest te zijn, laat staan daar geboren en opgegroeid te zijn.

Toen u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd wat uw laatste officiële adres was in Angola antwoordde u: Rua de Timor 77 in Landana. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u bij DVZ verklaard had dat uw laatste adres Rua de Timor 77 in Tchiowa was, verklaarde u dat Landana de plaats is waar u geboren werd en u in Tchiowa opgroeide en dat de Rua de Timor in Tchiowa is (zie gehoorverslag CGVS p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat Tchiowa een andere naam is voor Cabinda stad, de hoofdstad van de provincie Cabinda. U verklaarde dat u in Cabinda naar de school "escola branca" gegaan bent. Gevraagd naar waar die school ligt in Cabinda, zegt u dat niet alle straten in Cabinda benoemd zijn en dat die school in de wijk "Tchiowa" ligt. U verklaarde eveneens dat de straat Rua de Timor ook in de wijk Tchiowa ligt (zie gehoorverslag CGVS p.4-5). Gevraagd naar welke straten er dan in de buurt liggen van de Rua de Timor, verklaart u dat dat een grote baan is, de hoofdweg en dat er dan in de omstreken kleinere dorpjes zijn, kleinere wijpjes en dat het enkel de hoofdstraten zijn die een naam krijgen en de rest niet (zie gehoorverslag CGVS p.5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de Rua de Timor in het centrum van Cabinda stad (Tchiowa) ligt, omgeven door vele andere straten die allen namen hebben. U kon ook geen enkel voorbeeld geven van administratieve gebouwen, scholen, restaurants of bars die daar in de buurt zijn. Toen u gevraagd werd waar u de tweede keer gearresteerd werd verklaarde u dat dat op straat was, in Tchiowa, geen bepaalde straat want mensen kunnen iets verder in een dorp wonen waar er geen straatnaam is. Gevraagd waar het lid van FLEC woonde naar wie u op weg was toen u gearresteerd werd zei u dat hij in Tchiowa woonde, niet echt in de stad, eerder in de dorpjes, het is niet een stad met gebouwen en zo maar een dorpje hier en daar. Zoals hierboven al aangehaald is Tchiowa een stad en niet een regio of provincie. Toen er u op gewezen werd dat u verklaard had in Cabinda stad te wonen, zegt u: "Nee niet in de stad, Tchiowa, dat is eerder een wijk daar, mensen die in een stad wonen, dat zijn mensen met wat meer geld." U verklaarde nogmaals dat u in de Rua de Timor woonde in Tchiowa en u zei dat dat niet echt in de stad is en dat niet alle straten een naam hebben. Toen er u werd op gewezen dat Tchiowa een stad is, zegt u dan weer: "ja, dat is een stad, het is eigenlijk zoals je in de omstreken, de buitenstreken van de stad woont. **U verwacht hier dus duidelijk de stad Tchiowa met de provincie Cabinda. Tchiowa is geen streek met hier en daar wat kleine dorpjes maar de hoofdstad van de provincie Cabinda, een stad met meer dan driehonderdduizend inwoners.** Toen u geconfronteerd werd met het feit dat de straat Rua de Timor in het centrum van de stad Tchiowa ligt, verklaarde u dat niet alles wat je daar ziet waar is en dat de Protection Officer die het gehoor van u afnam misschien iets ziet dat niet Rua de Timor is omdat het daar niet zo een ontwikkeld land is als hier (zie gehoorverslag CGVS p.17). **U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS ook de taal Ibinda niet te kennen** (zie gehoorverslag CGVS p.6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat Ibinda de naam is voor de taal die gesproken wordt in Cabinda. Deze taal wordt ook wel Fiote genoemd, de naam die u noemde op de vraag wat de eigen taal van Cabinda was. Op de vraag of u Fiote spreekt zegt u van niet en u vergelijkt het met iemand die van Brussel is en geen Nederlands spreekt zoals iemand van Antwerpen (zie gehoorverslag CGVS p.6). Aangezien u zelf verklaarde in Cabinda geboren en opgegroeid te zijn houdt uw vergelijking weinig steek als verklaring waarom u de lokale taal van Cabinda niet spreekt. U verklaarde ook dat uw vader van Uige afkomstig is maar dat hij wel de Cabindese nationaliteit heeft. Gevraagd wat u daar dan mee bedoelt wanneer u zegt dat hij "de Cabindese nationaliteit" heeft, zegt u dat hij van Uige is maar de Cabindese nationaliteit heeft, zoals mensen die in België wonen maar een andere nationaliteit hebben. Gevraagd hoe hij dan aan die Cabindese nationaliteit kwam, zegt u dat u het probeert uit te leggen maar dat uw vader het beter weet, hij is in Uige geboren maar is opgegroeid in Cabinda en woonde daar ook (zie gehoorverslag CGVS p.6). Hierbij moet toch worden opgemerkt dat de "Cabindese nationaliteit" niet bestaat aangezien Cabinda geen land is en bovendien slaagde u er ook allerm minst in uit te leggen hoe het komt dat iemand die geboren is in een andere provincie in Angola, Uige, dan de "Cabindese nationaliteit" zou verkregen hebben.

U legde ter ondersteuning van uw asielrelaas ook een Cabindese identiteitskaart neer en een Cabindese geboorteakte. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat deze geen enkele legale waarde kan bezitten aangezien Cabinda geen land is maar een provincie van Angola en logischerwijs beschikken de inwoners van Cabinda dan ook over een Angolese identiteitskaart en niet over Cabindese identiteitskaarten. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt ook dat deze Cabindese identiteitskaarten en Cabindese geboorteaktes worden uitgereikt door Antonio Luis Lopez en dat dergelijke documenten te verkrijgen zijn op de website van Antontonio Luis Lopez, waarvan de URL overigens ook op de door u neergelegde lidkaart van het FLEC staat.

Er moet dus worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw afkomst uit Cabinda niet als geloofwaardig kunnen beschouwd worden aangezien u er tijdens het gehoor niet in slaagde het verschil te maken tussen de stad Tchiowa en de provincie Cabinda en u de lokale taal Ibinda niet kende en geen enkele straatnaam of gebouw in Cabinda kon noemen.

U verklaarde dat u sinds 2005 lid bent van het FLEC en dat u daarom tweemaal gearresteerd werd, in 2007 en 2011.

U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat FLEC en FAC twee verschillende bewegingen waren die zijn samengekomen en dat het daarna FLEC FAC is geworden (zie gehoorverslag CGVS p.11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat dit niet klopt. In 1990 hervormde het originele FLEC zich in twee fracties: het FLEC-Renovada en FLEC-FAC. FAC is nooit een aparte groepering geweest maar is simpelweg de gewapende tak van het FLEC. U verklaarde ook dat de voorzitter van het FLEC Antonio Luis Lopes is en dat hij door iedereen van het FLEC als leider wordt aanvaard (zie gehoorverslag CGVS p.12-13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat Antonio Luis Lopes zijn FLEC fractie oprichtte in Parijs en door het originele FLEC niet aanvaard wordt als leider van het FLEC. Verschillende bronnen bevestigen ook dat het FLEC van Antonio Luis Lopes een frauduleuze zaak is en niet erkend wordt door het FLEC FAC kader in Cabinda. Volgens FLEC FAC adepten in Cabinda is Luis Lopes in geen geval werkelijk betrokken bij het FLEC FAC en zijn fractie zou zelfs een opzet zijn van de Angolese overheid. Toen u tijdens uw gehoor werd gevraagd voorbeelden te geven van acties die het FLEC onderneemt om zijn doel te bereiken, gaf u de volgende voorbeelden: het evacueren van alle politiek en militair personeel uit Cabinda met de hulp van de Verenigde Naties waarvan u verklaarde dat ze dit een tijdje geleden gedaan hebben en het organiseren van legislatieve verkiezingen, maar u wist niet meer in welk jaar dit gebeurd was. Over deze FLEC acties kon geen informatie teruggevonden worden. Toen u tijdens het gehoor de vraag gesteld werd of u de naam Henrique N'zita Tiago kende, antwoordde u dat u de naam al gehoord gehad, dat hij van het FLEC was en dat hij al op pensioen is in Frankrijk. Indien u lid was van het FLEC in Cabinda had u moeten weten dat Henrique N'zita Tiago de voorzitter van het FLEC is. U wist ook niet wat hij deed bij het FLEC. Er werd u ook de vraag gesteld of u de naam Luiz Ranque Franque kende, en u antwoordde dat u nog nooit van hem gehoord had. Luiz Ranque Franque is de stichter en eerste voorzitter van het FLEC, iets wat u ook had moeten weten indien u lid bent van het FLEC (zie gehoorverslag CGVS p.13). Toen u gevraagd werd waarom u een lidkaart van het FLEC nodig hebt zei u dat dit was om te vertegenwoordigen, "zoals je bij een bedrijf werkt heb je ook een kaart nodig van het bedrijf om te tonen dat je daar werkt." Gevraagd of dat dan niet gevaarlijk is om een lidkaart van het FLEC op zak te hebben antwoordt u: "Nee, het is niet gevaarlijk, omdat wij strijden voor onze rechten, het is wel gevaarlijk omdat we niet aanvaard worden door de regering, maar iedereen die in de beweging zit moet zijn kaart bijhebben" (zie gehoorverslag CGVS p.8-9). Het feit dat u in Cabinda met een lidkaart van het FLEC op zak zou rondlopen om u te kunnen identificeren, zoals mensen met visitekaartjes van hun bedrijf doen en dat u zich daardoor aan enorme risico's blootstelt komt allerm minst geloofwaardig over.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u dus op geen enkel moment aannemelijk maken dat u ooit deel zou hebben uitgemaakt van het FLEC in Cabinda. U verklaarde deel uit te maken van het FLEC van Antonio Luis Lopes terwijl uit informatie blijkt dat Antonio Luis Lopes niet betrokken is bij het FLEC in Cabinda en daarbij kent u de naam niet van de stichter van het FLEC en kan u de naam van de huidige voorzitter van het FLEC, Henrique N'zita Tiago niet situeren. Zoals hierboven reeds besproken kon u ook niet aannemelijk maken dat u ooit in Cabinda gewoond zou hebben en dus kunnen uw verklaringen over uw acties voor het FLEC in Cabinda ook niet geloofwaardig geacht worden.

Aangezien uw verklaringen over uw lidmaatschap van het FLEC en uw activiteiten voor het FLEC in Cabinda hierboven als niet geloofwaardig worden beschouwd, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw arrestaties en de daaruit voortvloeiende vervolging door de

Angolese autoriteiten aangezien die een rechtstreeks gevolg zijn van uw verklaarde FLEC lidmaatschap.

Wat betreft de door u neergelegde Cabindese identiteitskaart en geboorteakte; aangezien een Cabindese identiteitskaart en geboorteakte niet worden uitgegeven in Cabinda en deze geen enkele legale waarde hebben kunnen deze uw verklaring dat u uit Cabinda afkomstig zou zijn, wat hierboven als niet geloofwaardig wordt beschouwd, niet ondersteunen.

Wat betreft de door u neergelegde lidkaart van het FLEC; aangezien deze werd uitgegeven door Antonio Luis Lopes, van wie uit informatie blijkt dat hij niet betrokken is bij de activiteiten van het FLEC in Cabinda en aangezien uw beweringen over uw FLEC lidmaatschap hierboven als niet geloofwaardig worden beschouwd, ondersteunt deze lidkaart uw asielrelaas niet.

Wat betreft de door u neergelegde brief van het FLEC, opgemaakt door Francisco Bilende, die zou bevestigen dat u lid bent van het FLEC; aangezien deze verklaart dat Antonio Luis Lopes, van wie uit informatie blijkt dat hij niet betrokken is bij de activiteiten van het FLEC in Cabinda, de voorzitter is van het FLEC en aangezien uw beweringen over uw FLEC lidmaatschap hierboven als niet geloofwaardig worden beschouwd, ondersteunt deze brief uw asielrelaas niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de bestreden motivering. Hij beroept zich voorts op de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende antwoordt op de door hem ingediende asielaanvraag.

Verzoeker stelt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij voldoende redenen had om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij vreest de autoriteiten wegens zijn lidmaatschap van het FLEC.

Het bewijzen van een gegronde vrees is vaak moeilijk. Het wantrouwen van de asielzoeker tegenover administratieve beslissingen in eigen land wordt vaak meegenomen naar de asielinstanties van de landen waarin hij terecht komt. Die vrees heeft verzoeker meegenomen naar België.

Verzoeker stelt dat hij gedurende de gehoren veel informatie heeft verstrekt en wenst voorafgaandelijk op te merken dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal *“nogal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details”*. Zo gaf hij wel degelijk verschillende straatnamen, beantwoordde hij diverse vragen over de school, het gevangeniswezen en het ziekenhuis, gaf hij de reden waarom Cabinda onafhankelijk wil worden, gaf hij een beschrijving van de natuurlijke rijkdommen van Cabinda en vermeldde hij feiten en data die geenszins tegenstrijdigheden bevatten. *“Deze informatie werd echter niet genoteerd door het Commissariaat-Generaal”*.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) *“met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond”*. Verzoeker vraagt zich af in welke mate sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde indien men zelfs geen correcte feitenweergave kan geven. De bestreden beslissing is dan ook uiterst onduidelijk en karig gemotiveerd.

Verzoeker stelt dat de bestreden motivering niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van zijn afkomst te ondermijnen. Hij betoogt dat de gebruikte elementen uit hun context worden gerukt en stelt dat het argument dat hij de stad Tchiowa zou verwarren met de provincie Cabinda niet kan worden aanvaard. Het CGVS geeft slechts een fractie van zijn verklaringen weer. Verzoeker stelt verschillende straatnamen te hebben opgesomd *“maar het Commissariaat-Generaal deed niet eens de moeite om deze te noteren”*. Dat slechts een fractie van hetgeen verteld wordt neergeschreven wordt, maakt dat het interview gemakkelijke gemanipuleerd kan worden en op die manier is het niet moeilijk om ervoor te zorgen dat bepaalde passages uit het verhaal van de asielzoekers compleet worden overgeslagen. Verzoeker vervolgt dat *“ook de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de school, het gevangeniswezen, de natuurlijke rijkdommen van Cabinda, het ziekenhuis en de redenen waarom*

Cabinda onafhankelijk wil worden niet genoteerd werden". Voorts worden verklaringen uit hun context gerukt want uit verzoekers verklaringen over de banlieu van Tchiowa wordt afgeleid dat hij het verschil niet kent tussen de stad en de provincie. Mocht hij zich vergist hebben, dan is dit overigens perfect te begrijpen want Tchiowa is de Angolese vertaling van Cabinda en Cabinda staat voor zowel de stad als de provincie Cabinda. Enige verwarring tijdens het gehoor is dan ook perfect mogelijk en het CGVS reageert hier kortzichtig.

Verzoeker wijst op de aanhoudende kritiek in de rapporten van het OCIV op de kwaliteit van de interviews voor de DVZ en het CGVS. Zo worden kandidaat-asielzoekers vaak weinig of niet geïnformeerd over de procedure, wordt vaak niet eens verteld dat de asielaanvraag zal worden beoordeeld aan de hand van het verhaal dat zij vertellen en worden zij meestal aangemaand om enkel te antwoorden op de vragen, zonder uit te weiden.

Verzoeker was enorm zenuwachtig voor en tijdens het interview, wat begrijpelijk is gelet op de enorme consequenties die hiervan afhangen.

Verzoeker stelt dat hij over zijn problemen in Angola uren en dagenlang zou kunnen vertellen. Dit betekent dat een interview slechts een beperkte weergave kan zijn van de gebeurtenissen waarmee hij werd geconfronteerd. Door het tijdsgebrek blijven een aantal gebeurtenissen noodzakelijkerwijze onbesproken of worden deze slechts zijdelings aangehaald. *"Het Commissariaat-Generaal maakt er zich te gemakkelijk van af"*. Indien er al sprake is van een inconsistentie, dan nog is deze niet van die aard om de vluchtelingenstatus te weigeren.

Wat betreft de motivering inzake zijn Cabindese identiteitsdocumenten, stelt verzoeker dat nergens geschreven staat dat asielzoekers legale bewijzen van hun afkomst moeten voorleggen. Hij reikte voldoende elementen aan om zijn afkomst aannemelijk te maken maar het CGVS heeft niet eens de moeite genomen om al zijn verklaringen te noteren, laat staan om deze in aanmerking te nemen.

Volgens verzoeker moet het motief dat hij de lokale taal van Cabinda niet kent worden genuanceerd. Het CGVS gaat voorbij aan het feit dat de lokale talen in Angola en zeker in Cabinda in onbruik zijn geraakt. Er wordt voornamelijk Portugees gesproken en het Portugees is de officiële landstaal. Ook het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken, zoals opgenomen in het verzoekschrift, vermeldt dat men in Angola nauwelijks vreemde talen spreekt en dat het Portugees de officiële taal is. Daarenboven noemde verzoeker het synoniem voor de taal Ibinda, namelijk het Fiote. Aldus had hij kennis van het bestaan van de taal Ibinda.

Waar zijn lidmaatschap van het FLEC ongeloofwaardig wordt geacht, benadrukt verzoeker zijn lidkaart van het FLEC te hebben voorgelegd. Bovendien verstrekte hij veel informatie die evenwel niet in aanmerking werd genomen. Zo wist hij verschillende vragen over de structuur en organisatie van het FLEC te beantwoorden doch *"werd dit alweer niet neergeschreven"*. Verzoeker wist weliswaar niet dat Henrique N'zita Tiago de voorzitter van het FLEC is maar kon deze persoon wel binnen het FLEC situeren. Hij noemde Antonio Luis Lopes als voorzitter. Dat hij deze persoon noemde betekent niet automatisch dat verzoeker deel zou uitmaken van de FLEC-fractie in Parijs in plaats van het originele FLEC in Cabinda. Bovendien is het aannemelijk dat er ook hier verwarring was daar beide fracties dezelfde naam hebben. Ook de overige details die het CGVS opsomt zijn niet voldoende om te besluiten dat verzoeker geen deel uitmaakt van het originele FLEC in Cabinda.

Dat hij zijn lidkaart op zak had kan evenmin leiden tot de ongeloofwaardigheid van zijn lidmaatschap van het FLEC. Integendeel illustreert dit juist zijn loyaliteit.

Verzoeker concludeert op basis van het voorgaande dat de argumenten van het CGVS niet volstaan, dat deze slechts de onwil aantonen van het CGVS om een waarheidsgetrouw beeld te vormen van zijn situatie en dat een aantal gegevens verkeerd werden begrepen en/of geïnterpreteerd. Hij begrijpt niet hoe zijn verhaal plots wordt herleid tot een aantal details, op grond waarvan zijn asielaanvraag negatief wordt beoordeeld.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM.

De bestreden beslissing verplicht hem *de facto* om terug te keren naar Angola. Verzoeker geeft de inhoud van voormelde artikelen weer, verwijst naar rechtspraak van het EHRM en stelt dat hij op basis

van de bestreden beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Hij zal bij een terugkeer naar Angola een probleem hebben met de politie omwille van zijn lidmaatschap van het FLEC.

2.1.3. Verzoeker voert in een “*vierde*” middel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing zonder aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van de vluchtelingenstatus en verwijt het CGVS dat het zijn aanvraag zomaar heeft verworpen omdat hij zijn afkomst en zijn lidmaatschap van het FLEC niet aannemelijk maakte. Indien een zorgvuldig onderzoek aan de beslissing was voorafgegaan zou nooit tot een weigering zijn besloten. Dergelijk onderzoek had kunnen bevestigen wat er werkelijk is gebeurd. Verzoeker herhaalt dat de bestreden beslissing slechts de onwil of de onkunde aantoonde van het CGVS om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van zijn situatie. Hij heeft de stellige indruk dat het CGVS “*de zaken lijkt de willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt*” en stelt zich de vraag in hoeverre de behandeling van een dossier daarom nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

2.1.4. Verzoeker voert in een eerste en enig middel aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de bestreden motivering.

Hij stelt dat de commissaris-generaal nalaat te motiveren op basis waarvan deze beslist dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voorts neemt verzoeker het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken op in zijn verzoekschrift en stelt hij dat hieruit blijkt dat de situatie in Angola en specifiek in Cabinda zeer onveilig is. Wat men zijn eigen bevolking afraadt kan men niet opleggen aan iemand van een andere origine.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 2 en 3 van het EVRM stemmen daarnaast inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoeker poneert op algemene wijze dat hij het wantrouwen jegens de autoriteiten van zijn land heeft meegenomen naar België. Nog daargelaten dat hij geheel niet aantoon op welke wijze dit zijn verklaringen of de bestreden beslissing *in concreto* zou hebben beïnvloed, kan het aangevoerde wantrouwen jegens de overheid de gedane vaststellingen niet verklaren. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Verzoeker uit in het verzoekschrift verder een aantal bijzonder ernstige aantijgingen ten aanzien van het CGVS. Zo beweert hij dat het CGVS niet eens de moeite zou hebben genomen om al zijn verklaringen te noteren en beweert hij dat een veelheid van zijn verklaringen niet werd genoteerd door het CGVS, en dit inzake zowel zijn voorgehouden herkomst van Cabinda als zijn lidmaatschap van het FLEC. Tevens laat hij uitschijnen dat dit doelbewust zou zijn geschied om het interview te manipuleren en ervoor te zorgen dat passages uit zijn verhaal werden overgeslagen. Voorts beticht hij het CGVS ervan dat het de zaken tracht te manipuleren door doelbewust enkel bepaalde informatie te gebruiken, beweert hij dat het CGVS onwil en onkunde toont om zich een waarheidsgetrouw beeld van zijn situatie te vormen en stelt hij zich de vraag in hoeverre zijn dossier correct, objectief en rechtvaardig kan zijn behandeld. Van iemand die zulke ernstige aantijgingen uit, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze onderbouwt aan de hand van concrete argumenten of elementen. Verzoeker laat echter na dit te doen, staft zijn betoog ter zake op generlei wijze en beperkt zich tot het uiten van de blote bewering dat veel van zijn gezegden (doelbewust) niet zouden zijn neergeschreven. Hiermee maakt hij de door hem geuite aantijgingen geenszins hard. Verzoeker toont niet aan dat het CGVS een aantal van zijn verklaringen (doelbewust) niet zou hebben neergeschreven en niet in ogenschouw nam. Hij brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig hebben zij er niet het minste belang bij om diens verklaringen moedwillig niet te noteren en bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker daarnaast nog algemene kritiek spuit op de kwaliteit van de gehoren voor de DVZ en het CGVS, dient te worden opgemerkt dat zulke algemene kritiek geenszins dienstig is om afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker betreft deze kritiek niet op zijn persoonlijke situatie of de door hem afgelegde gehoren. Mede gelet op het voorgaande, toont hij niet aan aan dat zijn gehoren niet goed zouden zijn verlopen of wat er daarbij zou zijn misgegaan en laat hij na *in concreto* aan te tonen op welke wijze dit de weergave van zijn verklaringen of de bestreden motivering en beslissing zou hebben beïnvloed.

Verzoekers stelling dat hij uren over zijn problemen zou kunnen vertellen en het algemene betoog dat een interview van enkele uren slechts een beperkte weergave kan geven van de gebeurtenissen, waardoor een aantal gebeurtenissen onbesproken blijven of onvoldoende aan bod komen, zijn niet dienstig. Verzoeker werd uitgebreid gehoord bij het CGVS. Bovendien antwoordde hij, wanneer hem aan het einde van het gehoor werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas: "*Nee, ik heb kunnen zeggen wat ik wou (...)*" (administratief dossier, stuk 4, p.21). Aldus gaf hij duidelijk aan dat hij niets wenste toe te voegen. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan welke specifieke gebeurtenissen niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen tijdens het gehoor. Na het gehoor maakte hij evenmin bijkomende opmerkingen over aan het CGVS. Daarenboven voert hij ook in onderhavig verzoekschrift geen bijkomende elementen aan ter ondersteuning van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker erop wijst dat hij veel informatie gaf, beweert dat de feitenweergave beknopt, sec en incorrect is en stelt dat het CGVS "*met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoon om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond*", dient te worden vastgesteld dat hij, mede gelet op het voormelde inzake zijn

bewering dat een veelheid van zijn gezegden niet zouden zijn neergeschreven, nalaat deze aantijging te staven of *in concreto* te onderbouwen. Het feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing vormt een accurate en getrouwe weergave van verzoekers verklaringen zoals opgenomen in de stukken van het dossier, meer bepaald in het gehoorverslag van het CGVS, de vragenlijst van het CGVS en de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker preciseert in het geheel niet welke "*belangrijke details*" of elementen uit het dossier in het feitenrelaas zouden zijn weggelaten of opgenomen hadden moeten worden, laat staan dat hij aantoont dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Bovendien stemt het feitenrelaas zoals door hem zelf gehanteerd in onderhavig verzoekschrift nagenoeg volledig overeen met het feitenrelaas in de bestreden beslissing (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.2).

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn laatste officiële adres in Angola. Tevens blijkt hieruit dat hij omtrent de straten in de onmiddellijke omgeving van de straat waarin hij woonde vage en foutieve verklaringen aflegde die met de informatie in het dossier niet kunnen worden gerijmd (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie). Verder kon hij geen enkel voorbeeld geven van nabijgelegen administratieve gebouwen, scholen, restaurants of bars. Ook omtrent de aard van zijn directe omgeving en zijn wijk legde hij blijkens de terecht aangehaalde verklaringen en informatie in de bestreden beslissing herhaaldelijk kennelijk foutieve verklaringen af. Wanneer hij uiteindelijk werd geconfronteerd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat de straat waarin hij beweerde te wonen in het centrum ligt van de stad Tchiowa, nota bene de hoofdstad van de provincie van Cabinda en een stad met meer dan driehonderdduizend inwoners, kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat de *Protection Officer* misschien iets zag dat niet de straat Rua de Timor is omdat het daar niet zo een ontwikkeld land is als hier (administratief dossier, stuk 4, p.17). Deze uitleg kan gelet op de duidelijke aard van de reeds hoger aangehaalde landeninformatie echter geheel niet overtuigen.

Uit de met recht aangehaalde verklaringen en informatie in de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoeker niet wist dat Ibinda één van de namen was van de in Cabinda gesproken taal. Bovendien gaf hij aan deze taal, ook wel Fiote genoemd, niet te spreken en haalde hij ter verklaring van dit gegeven een vergelijking aan die, indien hij van kleins af aan zou zijn opgegroeid in Cabinda, geen steek houdt. Hoe de verwijzing naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, waaruit blijkt dat Angolezen geen vreemde (uitheemse) talen spreken, dienstig zou kunnen zijn ter ondersteuning van zijn bewering dat de lokale taal in Cabinda in onbruik zou zijn geraakt en ter verklaring van het gegeven dat hij de lokale taal van Cabinda niet spreekt kan niet worden ingezien. Uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 12) blijkt duidelijk dat het Ibinda weldegelijk de taal is die in Cabinda wordt gesproken en dat aldaar in juli 2011 voor deze taal nog een basisgrammatica-boek werd uitgegeven.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar deze motiveert dat hij beweerde dat zijn vader de Cabindese nationaliteit had hoewel deze nationaliteit niet bestaat en hij evenmin kon preciseren hoe zijn vader, die elders in Angola is geboren, deze nationaliteit dan wel zou hebben verkregen. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verzoeker beperkt zich er inzake de in de bestreden beslissing opgenomen motivering omtrent zijn Cabindese identiteitsdocumenten ertoe te stellen dat nergens geschreven staat dat hij legale bewijzen van zijn afkomst moet neerleggen. Aldus laat hij deze motivering, waaruit blijkt dat en waarom geen waarde kan worden gehecht aan de door hem neergelegde Cabindese identiteitsdocumenten (administratief dossier, stuk 11: documenten), geheel onverlet. Deze vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij niet wordt betwist of aangevochten, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf te en herkomst van Cabinda. Aldus kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat hij aldaar lid zou zijn geweest van en activiteiten zou gevoerd hebben voor het FLEC, laat staan dat geloof zou kunnen worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge hiervan zou hebben ondervonden.

De geloofwaardigheid van zijn beweerde lidmaatschap van en activiteiten voor het FLEC wordt nog verder ondermijnd doordat uit zijn verklaringen en de informatie, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat hij (i) ten onrechte beweerde dat het FLEC FAC zou zijn ontstaan uit twee verschillende groeperingen, met name het FLEC en het FAC; (ii) foutief verklaarde dat Antonio Luis Lopes de voorzitter van het FLEC is en door iedereen van het FLEC wordt aanvaard; (iii) foutieve

verklaringen aflegde wanneer hem de naam van de echte voorzitter van het FLEC in Cabinda werd genoemd en niet bleek te weten welke diens functie was; (iv) de naam van de stichter en eerste voorzitter van het FLEC niet (her)kende. In zoverre verzoeker dit tracht toe te schrijven aan verwarring tussen de fracties van het FLEC in Cabinda en in Parijs, dient te worden opgemerkt dat deze uitleg niet kan worden aanvaard. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, die beweerde lid te zijn van het FLEC in Cabinda, zou weten van welke fractie hij lid was en wie de voorzitter van deze fractie is.

De documenten die verzoeker neerlegde ter ondersteuning van zijn vermeende FLEC-lidmaatschap (administratief dossier, stuk 11: documenten) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In zoverre verzoeker op algemene wijze poneert dat hij zenuwachtig was voor en tijdens het gehoor bij het CGVS, dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van verzoeker redelijkerwijze mocht worden verwacht dat hij zou kunnen antwoorden op de hoger aangehaalde, eenvoudige en elementaire kennisvragen inzake zijn voorgehouden regio van herkomst en de organisatie waarvan hij lid beweerde te zijn.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Voor zover verzoeker zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, dient te worden vastgesteld dat hij, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn afkomst en van zijn relaas, niet aantoont dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Vooreerst kan worden herhaald dat hij zijn herkomst van Cabinda niet aannemelijk heeft gemaakt. In dit kader dient te worden opgemerkt dat voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet kan volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van zijn ongeloofwaardige verklaringen inzake zijn afkomst zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat de situatie in Angola zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dat dit zo zou zijn, kan uit het in het verzoekschrift geciteerde reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken immers niet worden afgeleid. Integendeel wordt hierin duidelijk gesteld dat de burgeroorlog in Angola reeds in 2002 werd beëindigd. Waar in het reisadvies gewag wordt gemaakt van een aantal mogelijke veiligheidsproblemen voor toeristen, dient voorts te worden opgemerkt dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en dat dit, te meer daar hierin uitdrukkelijk wordt rekening gehouden met het gegeven dat buitenlanders in Angola een specifiek doelwit vormen en een verhoogd risico lopen, geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet

zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoeker maakt gelet op het voorgaande geenszins aannemelijk dat de motivering gebrekkig, onduidelijk of dubbelzinnig is. Hij preciseert voor het overige in het geheel niet op welke wijze hij de rechten van verdediging geschonden acht. Dient te worden herhaald dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.8. Waar verzoeker voor het overige nog op algemene wijze alludeert op een gebrek aan zorgvuldig onderzoek, dient te worden opgemerkt dat hij, het voorgaande mede in acht genomen, niet aantoont dat of welke elementen van zijn aanvraag onvoldoende zouden zijn onderzocht. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing of had kunnen leiden tot een andere beslissing. Als dusdanig toont verzoeker niet *in concreto* aan waar en op welke wijze de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het gehoorverslag van het CGVS. Verzoeker kreeg de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.9. Voor het overige werkt verzoeker niet uit op welke wijze het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Dit beginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.10. Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico loopt op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

2.2.11. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS